

บทนำ

เอสซีเอสไอเทคเพรส, ๖ ตุลาคม ๑๙๙๘

เผาวอดทั้งชุมชน

ตายนับพัน

อาจเกี่ยวกับเชื้อโรคปริศนา

นิวยอร์ก, น.ย. - มีการประกาศอย่างเป็นทางการให้แรคคูนซีดี, พ.อ., ชุมชนโดดเดี่ยวในภูเขากลายเป็นพื้นที่ประสบภัยเรียบร้อยแล้ว เหล่า นักผจญเพลิงต่างห่มเทก้าล้งต่อสู้กับไฟซึ่งโกล้งสงบ จำนวนผู้เสียชีวิตยังมี มากขึ้นเรื่อยๆ ขณะนี้ประเมินว่ามีผู้เสียชีวิตกว่าเจ็ดพันรายจากเหตุระเบิด ซึ่งลุกลามไปทั่วแรคคูนตั้งแต่เช้ามืดของวันอาทิตย์ที่ ๔ ตุลาคม ถือเป็น ความสูญเสียครั้งร้ายแรงที่สุดนับจากยุคอุตสาหกรรม โดยมียอดผู้เสียชีวิต มากเป็นประวัติการณ์ ขณะที่องค์กรช่วยเหลือระดับชาติและผู้สื่อข่าวจาก ทั่วโลกต่างปักหลักชุมนุมอยู่นอกแวงกันซึ่งล้อมเมืองอยู่ บรรดาเพื่อนและ ญาติพี่น้องของชาวเมืองแรคคูนได้รวมตัวกันที่เมืองลาแธมซึ่งอยู่ในละแวก ใกล้ๆ เพื่อรอฟังข่าว

เทอร์เรนซ์ ชาเวซ ผู้บัญชาการศูนย์ควบคุมภัยพิบัติแห่งชาติ ซึ่งมี หน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยผจญเพลิงและทีมฉุกเฉิน เปิดเผยในงาน แถลงข่าวเมื่อคืนนี้ว่า คาดว่าไฟจะดับสนิทก่อนกลางสัปดาห์หน้า นอกจากนี้

จะเกิดสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง แต่อาจต้องใช้เวลาหลายเดือนเพื่อสืบค้นหาต้นเพลิงและตัดสินว่าเป็นการวางเพลิงหรือไม่ ชาวเซกกล่าวเสริมว่า “ลำพังบริเวณที่เสียหายก็กินอาณาเขตกว้างมากจนทำให้การสืบค้นเป็นไปได้ยาก แต่ต้องมีคำตอบแน่นอน เราจะหาต้นเหตุของเรื่องนี้ให้ได้ ไม่ว่าจะต้องทุ่มเทแค่ไหน”

เมื่อเวลา ๖ นาฬิกา เช้าวันนี้ พบผู้รอดชีวิตแล้วทั้งสิ้น ๗๘ คน แต่ชื่อและอาการยังปิดเป็นความลับ ทั้งหมดถูกนำตัวไปดูแลการและรักษาพยาบาลยังสถานพักฟื้นของรัฐซึ่งไม่เปิดเผยที่ตั้ง จากรายงานขั้นต้นของหน่วยเก็บกู้วัตถุอันตรายบ่งชี้ว่า เชื้อโรคปริศนาชนิดหนึ่งอาจเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดผู้เสียชีวิตจำนวนมากศาลเช่นนี้ เหล่าผู้ติดเชื้ออาจเคลื่อนย้ายตัวเองไม่ได้ ทำให้ไม่สามารถหลบหนีจากอค์คิภัยได้ นอกจากนี้ยังบอกเป็นนัยว่า เชื้อโรคดังกล่าวอาจก่อให้เกิดอาการคลุ้มคลั่ง ในผู้ป่วยบางรายอาจต้องการใช้ความรุนแรง เจ้าหน้าที่หน่วยกักกันโรคทั้งของรัฐและเอกชนต่างเรียกร้องให้ขยายขอบเขตการกักบริเวณออกไป และถึงแม้ไม่มีการประกาศออกมาอย่างเป็นทางการ แต่ก็มีรายงาน “รั้วไหล” ออกมาว่าสภาพร่างกายของผู้ป่วยจำนวนมากมีความผิดปกติ แหล่งข่าวหนึ่งจากทีมซึ่งเข้าไปประเมินความเสียหายกล่าวว่า “บางรายไม่ได้ถูกเผาหรือสูดควันจนเสียชีวิต ผมเห็นบางศพมีแผลถูกยิงหรือแทง [หรือ] ถูกทำร้ายในลักษณะอื่น บางคนก็เห็นชัดเลยว่าป่วยตายหรือไกล่ตายตั้งแต่ก่อนเกิดเพลิงไหม้ จริงแหละว่าอค์คิภัยครั้งนี้มันรุนแรงมาก สาหัสเลยละ แต่มันต้องไม่ใช่โศกนาฏกรรมเดียวที่เกิดขึ้นในเมืองนี้ พนันได้เลย”

แรคคูนซิติเคยเป็นข่าวเมื่อต้นปีที่ผ่านมาเนื่องจากเกิดเหตุฆาตกรรมพิลึกพิลั่นอย่างต่อเนื่อง มีทั้งเหตุรุนแรงบานปลาย หรือการฆาตกรรมโดยไม่มีสาเหตุดูจูงใจ หลายครั้งที่เกิดเหตุฆาตกรรมกินเนื้อมนุษย์ ข่าวท้องถิ่นได้เริ่มเชื่อมโยงคดีฆาตกรรมต่อเนื่องสืบเอ็ดรายและข่าวลือเรื่องสถานการณ์ความรุนแรงก่อนที่จะเกิดเพลิงไหม้เข้าด้วยกันแล้ว

มิสเตอร์ซาเวซไม่ยืนยันหรือปฏิเสธข่าวลือดังกล่าว บอกเพียงแค่ว่า การสืบค้นความจริงในโศกนาฏกรรมครั้งนี้จะละเอียดรอบคอบแน่นอน...

เนชั่นไวด์ทูเดย์ ฉบับเช้าวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๑๙๙๘

ยอดผู้เสียชีวิตในแรคคูนพุ่งสูง

ขณะที่ทีมช่วยชีวิต

ยังระดมกำลังกันออกค้นหา

นิวยอร์ก, น.ย. - จากวินาศภัยซึ่งเกิดขึ้นเมื่อเช้าวันอาทิตย์ที่ผ่านมา ขณะนี้ยอดผู้เสียชีวิตอย่างเป็นทางการอยู่ที่ต่ำกว่า ๔,๕๐๐ คน แต่ยังคงมีการค้นหาตามเศษซากใหม่ไฟของเมืองแรคคูนซีตีต่อไปเพื่อหาผู้ประสบภัยเพิ่มเติม ในขณะที่มีการจัดพิธีไว้อาลัยกันทั่วประเทศ เจ้าหน้าที่ทั้งชายหญิงเกินกว่า หกร้อยคนยังคงช่วยกันค้นหาสาเหตุเบื้องหลังการเกิดความเสียหายขั้นร้ายแรง ครั้งนี้ องค์กรช่วยเหลือส่วนท้องถิ่น นักวิทยาศาสตร์ ทหาร เจ้าหน้าที่ ส่วนกลางของรัฐ และทีมวิจัยของเอกชนต่างก็ร่วมแรงร่วมใจกัน แบ่งสรรหน้าที่ มุ่งมั่นที่จะตามล่าหาความจริงมาให้ได้

ผู้บัญชาการศูนย์ควบคุมภัยพิบัติแห่งชาติ เทอร์เรนซ์ ซาเวซ ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ควบคุมทีม ได้รับความร่วมมือจากนักวิจัยผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์ควบคุมโรคติดต่อทั่วโลก เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยระดับชาติ ทีมนักจุลชีววิทยาจากอัมเบอร์ลา บริษัทผลิตยา ซึ่งกำลังสืบสวนความเป็นไปได้ว่า มีความเชื่อมโยงระหว่างห้องปฏิบัติการเคมีของตนที่นอกเมืองกับการติดเชื้อประหลาดซึ่งเรียกกันว่าเป็น “แรคคูนซินโดรม”

การศึกษาขั้นต้นของเชื้อโรคชนิดนี้ได้ผลออกมาไม่ชัดเจนและยังไม่มีข้อสรุป ดร.เอลลิส เบนจามิน หัวหน้าทีมวิจัยจากอัมเบอร์ลากล่าวว่า “เราเชื่อว่าชาวแรคคูนติดเชื้ออะไรบางอย่าง อาจจะโดยอุบัติเหตุหรือตั้งใจก็ดี ที่เรารู้แน่ขณะนี้ก็คือ โรคนี้ไม่แพร่กระจายทางอากาศ และผลสุดท้ายจะทำให้เซลล์เสื่อมสภาพอย่างรวดเร็วและเสียชีวิต เรายังไม่ทราบว่ามันเป็นแบคทีเรียหรือไวรัส หรือทำให้เกิดอาการอะไรบ้าง แต่เราจะไม่หยุดค้นคว้าอย่างสุดความสามารถ ไม่ว่าจะผลจะออกมาอย่างไร หรือวัตถุติดจากอัมเบอร์ลามีส่วนเกี่ยวข้องหรือไม่ เราก็มุ่งมั่นที่จะติดตามเรื่องนี้ไปจนถึงที่สุด นี่เป็นแค่สิ่งเล็กน้อยที่เราทำได้เพื่อตอบแทนชาวแรคคูน” โรงงานผลิตสารเคมีและ

แผนกบริหารของอัมเบอร์ลลาสาขานี้สร้างงานให้กับชาวแอฟริกันชาติกว่าหนึ่งพันตำแหน่ง

ผู้รอดชีวิตทั้ง ๑๔๒ คนยังคงถูกกักบริเวณเพื่อดูอาการและสอบปากคำ แม้จะปกปิดชื่อผู้ป่วย แต่เอพีไอได้เปิดเผยรายงานสภาพอาการของทั้งหมด มีผู้บาดเจ็บเล็กน้อย ๑๗ ราย ผู้ป่วยซึ่งยังคงมีอาการน่าเป็นห่วงหลังการผ่าตัด ๗๙ ราย ส่วนอีก ๔๖ รายแม้ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ได้รับผลกระทบทางจิตใจ หรือเกิดความเครียดอย่างรุนแรง ไม่มีคำยืนยันว่าผู้รอดชีวิตเหล่านี้ติดเชื้อ แรคคูนซินโดรมหรือไม่ แต่จากปากคำของผู้รอดชีวิตทำให้ยืนยันได้ว่าโรคนี้ มีอยู่จริง

นายพลมาร์ติน โกลด์แมนน์ ผู้บัญชาการทหารซึ่งปฏิบัติการณ์ใน เขตเมืองดังกล่าวหวังว่าจะพบผู้ที่ยังสูญหายภายในเจ็ดวันนับจากนี้ “เรามี เจ้าหน้าที่กว่าสี่ร้อยคนที่ทำงานทุกวันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเพื่อออกตามหาและ ยืนยันตัวตนผู้รอดชีวิต ผมได้ข่าวมาว่าวันจันทร์เราจะเพิ่มอีกสองร้อย คน...”

ฟอร์ตเวิร์ทแบ็กเลอร์, ๑๘ ตุลาคม ๑๙๙๘

โศกนาฏกรรมที่แรคคูน อาจเป็นฝีมือเจ้าหน้าที่เทศบาล

ฟอร์ตเวิร์ท, ท.ช. - หลักฐานที่เพิ่งค้นพบโดยหน่วยเก็บกู้ที่ แรคคูนซิตีระบุว่า “แรคคูนซินโดรม” เชื้อโรคซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เกิด ผู้เสียชีวิตมากกว่า ๗,๒๐๐ รายอาจจะถูกปล่อยให้แพร่กระจายเข้าไปในเมือง โดยผู้บัญชาการตำรวจ ซีฟไบบรอัน ไอรอนส์ และเหล่าอดีตเจ้าหน้าที่ของ สตาร์ส

เมื่อเย็นวานมีงานแถลงข่าวซึ่งจัดขึ้นโดยโฆษกเอพีไอ (แพทริก วีคส์) ผู้บัญชาการศูนย์ควบคุมภัยพิบัติแห่งชาติ (เทอร์เรนซ์ ซาเวซ) และ ดร.รอนเบิร์ต เฮย์เนอร์ ผู้ซึ่งได้รับการเชิญมาโดย ดร.เอลลิส เบนจามิน หัวหน้าทีมวิจัย จากอัมเบอร์ลลา วีคส์เปิดเผยว่ามีพยานแวดล้อมกรณีค่อนข้างแน่นอนหา

ซึ่งระบุว่าหายนะครั้งนี้เกิดจากความผิดพลาดระหว่างการก่อการร้าย ส่วนเหตุการณ์ไฟไหม้ซึ่งติดตามมาและเกือบจะเผาเมืองวอดเป็นจุดนั้นอาจเป็นความพยายามปกปิดหลักฐานของไอรอนส์และผู้ร่วมก่อการ เพื่อกลบเกลื่อนการแพร่ระบาดของเชื้อโรค

วีคลี่อ้างว่า เอกสารจำนวนมากในเศษซากของอาคารที่ทำการกรมตำรวจ แรคคูนโยงโยไอรอนส์ในฐานะหัวหน้าขบวนการ ซึ่งตั้งใจจะยึดโรงงานผลิตสารเคมีของอัมเบอร์ลลาเป็นตัวประกัน ตามที่อ้างนั้น ไอรอนส์ขัดแย้งกับสภาเทศบาลเมืองเรื่องการพักงานหน่วยสตาร์สเมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา เนื่องจากสตาร์สปฏิบัติงานผิดพลาดในการสืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่องและกินศพลิบเบ็ดคัต หน่วยสตาร์สของแรคคูนถูกสั่งพักงานหลังจากที่ท่าเฮลิคอปเตอร์ตกในป่า และทำให้สมาชิกในหน่วยเสียชีวิตทั้งสิ้นหกนาย สมาชิกทีมที่เหลือนรอดชีวิตห้านายถูกพักงานโดยไม่ได้รับเงินเดือนหลังพบหลักฐานว่าอาจมีการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และเป็นสาเหตุที่ทำให้เครื่องบินตก แม้ไอรอนส์จะเป็นผู้เรียกร้องให้พักงานหน่วยสตาร์สสอง แต่เอกสารที่พบระบุว่าไอรอนส์ตั้งใจจะข่มขู่เพื่อเรียกร้องทรัพย์สินจากนายกเทศมนตรี เดพลิน แฮร์ริส และสมาชิกสภาเทศบาลเมืองอีกหลายราย โดยบอกว่าจะปล่อยสารเคมีซึ่งเป็นอันตรายและขาดความเสถียรอย่างรุนแรง วีคลี่กล่าวต่อไปอีกว่า ไอรอนส์มีประวัติว่าสภาพอารมณ์ไม่คงที่ และเอกสารซึ่งเป็นการโต้ตอบระหว่างไอรอนส์กับผู้สมคบคิดก็เปิดเผยว่าไอรอนส์วางแผนจะขู่กรรโชกทรัพย์จากเมืองแรคคูน จากนั้นก็หนีออกนอกประเทศ ผู้ร่วมก่อการระบุนั้นชื่อไว้แค่ “คร.” แต่มีการเอ่ยถึง “จ.ว.” “บ.บ.” และ “ร.ช.” ซึ่งล้วนเป็นชื่อย่อของสมาชิกสตาร์สที่ถูกสั่งพักงาน

เทอร์เรนซ์ ซาเวซ กล่าวไว้ว่า “ถ้าเนื้อหาในเอกสารพวกนี้เป็นความจริง ไอรอนส์กับพวกก็หวังจะบุกเข้าโรงงานของอัมเบอร์ลลาตอนปลายเดือนกันยายน ซึ่งตรงกับช่วงเวลาซึ่ง ดร.เฮย์เนอร์ระบุไว้ว่าแรคคูนซินโดรมจะส่งผลเต็มที่ที่สุด พวกเรากำลังปฏิบัติงานกันโดยอนุมานไว้ก่อนว่าเกิดการบุกยึดโรงงานจริง และเกิดอุบัติเหตุซึ่งส่งผลร้ายแรงตามมา ขณะนี้เรายังไม่ทราบว่ามีสเตอร์ไอรอนส์และหน่วยสตาร์สยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ แต่ทุกคนถูกหมายเรียกเพื่อสอบปากคำ

เราจะติดประกาศจับทั่วประเทศและตามสนามบินนานาชาติทุกแห่ง สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองก็ได้รับแจ้งให้เฝ้าระวังแล้ว เราใคร่ขอความร่วมมือจากทุกท่าน หากมีข้อมูลใดก็ตามที่เกี่ยวข้อง ขอให้ติดต่อเรา”

ดร.เฮย์เนอร์ ผู้ซึ่งเป็นที่ปรึกษาชีวิตชื่อดังและสมาชิกสมทบของหน่วยเก็บกู้วัตถุอันตรายของอัมเบอร์ลากล่าวว่า อาจไม่มีวันค้นพบสูตรการผสมที่ชัดเจนของสารเคมีซึ่งถูกปล่อยกระจายในแแรกคูน “เห็นชัดว่าไอรอนส์กับพวกไม่รู้ว่าของที่ตัวเองถือครองอยู่ร้ายแรงแค่ไหน และในเมื่ออัมเบอร์ลลาวิจัยพัฒนาสิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเอนไซม์สังเคราะห์ อาหารเลี้ยงเชื้อโปรตีนกอดตัน หากนำสิ่งเหล่านี้มาผสมกัน ผลออกมาจะอันตรายถึงชีวิตเป็นไปได้มากกว่าการผสมเกิดขึ้นโดยอุบัติเหตุและอาจจะผสมออกมาได้เป็นล้านๆ รูปแบบ โอกาสที่จะสร้างเชื้อเลียนแบบแแรกคูนซินโดรมนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย”

เราไม่สามารถขอความเห็นจากผู้อำนวยความสะดวกประจำประเทศได้ แต่มีผู้บันทึกได้ว่าลิตา วิลลิส โฆษกประจำภูมิภาคของสตาร์ส ได้กล่าวว่าทางหน่วยงาน “รู้สึกตกใจและเสียใจ” ที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น และจะหุ่มเทกำลังพลทั้งหมดเพื่อตามหาเจ้าหน้าที่ซึ่งหายตัวไป รวมทั้งติดตามหาผู้ที่อาจได้รับการติดต่อจากพวกเขาด้วย

น่าขันที่ผู้พบเอกสารดังกล่าวคือทีมค้นหาจากอัมเบอร์ลลา

๑

“ไปเลย ไป เร็ว!” เดวิดตะโกน จอห์น แอนดรูส์ จึงเหยียบคันเร่ง เลี้ยวมินิแวนตึ๊งแควบหลบหัวมุมถนนขณะที่เสียงป๊องดังสนั่นอากาศ ยามค่าคืนของรัฐจูเมิน

จอห์นเพิ่งสังเกตเห็นรถซีดานสีดำเรียบ ๆ สองคันนั้น ทั้งทีมิจึงไม่ค่อยมีเวลาให้เตรียมตัว ใครจะตามล่าพวกเขาอยู่นั้นไม่ใช่ประเด็น จะเป็นอัมเบอร์ลลา หรือสตาร์ต หรือกระทั่งตำรวจก็เถอะ เพราะตัวการของแท้ก็คืออัมเบอร์ลลา-

“สลัดให้หลุดสิจอห์น!” เดวิดตะเบ็งเสียง แต่ยั้งรักษาท่าที่ไม่เด็ดเนื้อร้อนใจไว้ได้แม้ลูกกระสุนจะพรมเข้าใส่ท้ายรถ ต้องเป็นเพราะสำเนียงนั้นแหละ เสียงเขาฟังเป็นแบบนั้นตลอดเลย แล้วไอ้ฟอลเวิร์ททำเหวนี้มันอยู่ตรงไหนวะ

จอห์นใจคอไม่ดี ความคิดเล่นปรวดปราดแต่จับสาระไม่ได้ ถ้าให้ทำการก็จอย่างเปิดเผยละก็ เขาจะไม่ลำบากอะไรเลย แต่ไอ้การลับๆ ล่อๆ บุกเข้าไปนี่ เขาไม่ถนัดจริงๆ-

- เลี้ยวขวาที่ฟอลเวิร์ท แล้วตรงไปที่ลานจอด แมงเอี้ย อีกแค่สิบนาที พวกเราก็เปิดหนีไปไกลแล้วแท้ๆ-

จอห์นไม่ได้อยู่ในสนามรบมานานแล้ว และยังไม่เคยต้องขับรถหนีใครมาก่อน เขาซัดเบ็งก็จริง แต่นี่มันมินิแวนนะ -

ปัง ปัง ปัง!

ใครสักคนจากเบาะหลังกำลังยิงสวนกลับไปผ่านทางกระจกหลังซึ่งเปิดอยู่ เสียงปืน ๙ มม.ระเบิดดังสนั่นในพื้นที่คับแคบของรถ ดังอย่างกับเสียงพระเจ้าพิโรธ กระหุ่งใส่แก้วหูของจอห์นจนตั้งสมาธิไม่ค่อยได้

อีกแค่สิบนาทีเองแท้ๆ ไอ้ฉิบหาย

ห่างจากสนามบินแคลิฟอร์เนีย ที่นั่นมีเครื่องบินซึ่งพวกเขาเข้าไปจอดรออยู่ ชะตาเล่นตลกเป็นบ้า อุตสาหกรรมตัวได้มาหลายสัปดาห์ เผื่อโอกาสไม่เสียงอะไรทั้งนั้น แล้วก็ดันมาถูกจับได้ตอนจะหนีออก *นอกประเทศ*

จอห์นกำพวงมาลัยแน่นขณะรถแล่นตะบึงไปตามถนนซิกซ์ รถตู้เหอะทะทำให้หลบซิดานไม่รอด ต่อให้ไม่ได้บรรทุกคนมาห้าคนพร้อมอาวุธอีกเพียงเจ้ากลองสี่เหลี่ยมเคลื่อนที่ได้ก็แรงม้าไม่สูงนัก เดวิดซุ่มขึ้นมาเพราะมันดูธรรมดาเสียจนไม่น่าจะมีใครคอยจับสังเกต แล้วตอนนี้ก็ต้องมารับเคราะห์กัน ถ้าสลัดพวกที่ตามมาได้คงต้องเรียกว่าปาฏิหาริย์เล็กๆ เลยทีเดียว โอกาสรอดเดียวของทุกคนคือเจอรถเยาะๆ แล้วหลบหนีลึกลับหน่อย แบบนั้นอันตรายก็จริง แต่จะให้ซบออกจากถนนแล้วโดนไล่ยิงก็อันตรายเหมือนกัน

“กระสุน!” เมื่อได้ยินลืออนตะโกน จอห์นเหลือบตามองกระจกมองหลังแวบหนึ่ง เห็นนายตำรวจหนุ่มหนึ่งชั้นเข้าข้างหนึ่งอยู่หน้ากระจกหลังเคียงข้างเดวิด พวกเขาเลาะเบาะหลังออกเพื่อให้มีที่ว่างบรรทุกอาวุธ แต่ก็เท่ากับไม่มีเข็มขัดนิรภัยด้วย ถ้าเลี้ยวเร็วไปหน่อยคงได้เห็นคนเหวกันบ้างละ-

ปัง! ปัง! อีกสองนัดลอยมาจากพวกสารเลวในรถแก๊งข้างหลัง อาจจะ เป็น .๓๘ จอห์นเหยียบคันเร่งให้รถซึ่งโยกโคลนทะยานเร็วขึ้นอีก พร้อมๆ กับที่ลืออนยิงสวนไปที่รถแก๊งด้วยปืนบราวนิง ๙ มม. ลืออนยิงปืนแม่นยำที่สุดในกลุ่ม เดวิดคงจะสั่งให้เขายิงลือ-

-ยิงแม่นรองจากฉัน แต่ฉันจะสลัดไอ้พวกนี้ให้หลุดได้ยังไงวะ นี่มันห้าทุ่มที่เอกเซอร์เทอร์ รัฐเมน นะเว้ย ไม่มีรถสักคัน-

หนึ่งในพวกสาวๆ โยนกระสุนให้ลืออนแมกกาซีนหนึ่ง จอห์นไม่ทันได้มองว่าคนไหนเพราะกำลังควงพวงมาลัยไปทางขวา มุ่งหน้าเข้าตัวเมือง ล้อรถบดพื้นจนควั่นฉุย แล้วรถตู้ก็โยหน้าไปหาฟอลเวิร์ทที่หัวมุมถนนซึ่งมุ่งไปทาง

ทิศตะวันออก สนามบินอยู่ทางตะวันตก แต่ตอนนี้จอร์ห์นว่าคงไม่มีใครกลัวจะไปขึ้นเครื่องไม่ทันหรอก

อันดับแรกเลยคือหนีให้พ้นจากพวกที่อัมเบอร์လာจ้างมา เครื่องบินคงไม่มีที่พอให้พวกนั้นตามขึ้นไปด้วยหรอก -

จากทางตาเขาเห็นแสงไฟสีฟ้าและแดงกะพริบวาวๆ หนึ่งในบรรดา รถแก่งที่ตามมาติดสัญญาณไฟฉุกเฉินบนหลังคาแล้ว เออะ พวกนั้นอาจจะ เป็นตำรวจ จริงๆ ก็ได้ ซึ่งชวนละเหยเป็นบ้า อัมเบอร์လာปั่นหัวหลอก ทุกคนได้ผลจริงๆ นี่เป็นเพราะพวกมัน ตำรวจทั้งเคาน์ตีน่าจะเชื่อไปแล้วว่า จอร์ห์นกับพวกเป็นต้นเหตุเรื่องวินาศสันตะโรที่เมืองแรคคูน พวกสตาร์ส ก็อาจจะโดนหลอกใช้เหมือนกัน พวกตัวใหญ่ๆ ในนั้นอาจจะโดนซื้อตัว แต่ลูกน้องตอกตอยคงไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลยว่องค์กรของตนได้กลายเป็น ฟันเซดให้กับบริษัทยาแห่งหนึ่งไปแล้ว -

- ซึ่งทำให้แทบไม่อยากจะโต้ตอบ

ไม่มีใครในทีมซึ่งมารวมตัวกันแบบฉุกเฉินทีมนี้อยากทำร้ายผู้บริสุทธิ์ การถูกอัมเบอร์ลาลอกเอาไม่ใช้ความผิดของพวกเขา แล้วยิ่งถ้าคนในรถแก่ง พวกนั้นเป็นตำรวจละก็ -

“ไม่มีเสาสัญญาณ ไม่เตือนก่อนยิง ไม่ใช่ตำรวจ!” ลีออนร้องบอก จอร์ห์นมีเวลาโล่งอกแค่เสี้ยววินาทีก่อนที่จะเห็นเครื่องกีดขวางทอดตัวอยู่ เบื้องหน้า ช่างฯ มีป้ายเตือนว่ากำลังซ่อมถนน เขาเห็นใบหน้ากลมซีดขาว เห็นเนื้อเสือกก็สัส เป็นคนถือป้ายให้ “ชะลอความเร็ว” ชายคนนั้นทิ้งป้ายโครม แล้วโตะดล่งไปหาที่หลบ -

- ซึ่งมันคงจะชาติ ถ้าจอร์ห์นไม่ได้เหยียบมาที่ความเร็วแปดสิบไมล์ ต่อชั่วโมง และรถก็อยู่ห่างจากเครื่องกีดขวางไม่ถึงสามวินาที

“เกาะแน่นๆ นะ!” ทันทีที่จอร์ห์นตะโกนบอก แคลร์ก็ยกขาขึ้นยันกับกำแพงรถ สายตามองเห็นเดวิดคว่ำตัวรีเบคคา ส่วนลีออนเกาะที่จับแน่น -

- รถเบรกเสียงดังเสียดแก้วหู กระตุกโยกไปข้างหน้าแล้วกระดอนต่อ เหมือนม้าหนุ่มที่กำลังศึก หมุนคว้างไปด้านข้าง -

แคลร์รู้สึกเหมือนตัวเอง *เกือบ* จะหลุดออกไปนอกกรถ ทั้งตัวเบียดแน่น อยู่ฝั่งซ้าย คอพับกดอยู่กับช่องล้อ

- โอ๊ย ให้ตายสิ -

เดวิดกำลังตะโกนอะไรสักอย่าง แต่เสียงเบรกดังกลบเสียงเขาเสียงมืด แคลร์ยังไม่เข้าใจจนกระทั่งเดวิดโผล่ไปทางขวา โดยมีรีเบคกาคากระเือกกระสน ตามไป -

- ตูม รถตู้กระดอนลงถึงพื้นแล้วกระดุ้งแรงอีกครั้ง ดูเหมือนจอห์น จะควบคุมรถได้แล้ว แต่เสียงเบรกล็อกยังดังมาจาก -

โครม!

เสียงปั้งปั้งของโลหะและเสียงกระจกแตกดังสนั่นใกล้หูจนหัวใจแคลร์ สะดุด หญิงสาวหันกลับไปมองพร้อมกับคนอื่น ๆ แล้วก็พบว่าหนึ่งในรถที่ไล่ ตามมาพุ่งตรงไปหาเครื่องกีดขวาง พวกเขาหวุดหวิดจะถูกอัดก็อปบี้เหมือน แบบนั้นแล้ว เธอมีโอกาสดูเห็นเพียงกระโปรงรถบูบี้ กระจกแตก และกลุ่ม คนดำล่อยขึ้นมา ก่อนที่รถแก๊งอีกคันจะโผล่ขึ้นมาจากหัวมุมถนน ยังติดตาม ไม่ลดละ

“โทษทีนะ” จอห์นร้องบอก แต่ฟังดูไม่ได้ขอโทษขอโพยเลยสักนิด เขาดูตื่นตัว ตื่นเต้นดีใจเหมือนเมาะดรีนาลิน

ในช่วงสองสามสัปดาห์ที่เธอกับลีโอออนเข้าร่วมกลุ่มกับพวกอดีตสตาร์ส เธอพบว่าจอห์นมองหาเรื่องขบขันได้จากทุกสิ่งอัน ซึ่งมันทำให้เขาทั้งน่ารัก และน่ารำคาญ

“ทุกคนปลอดภัยดีมั๊ย” เดวิดถาม แคลร์พยักหน้า รีเบคกาก็เช่นกัน

“ผมชนะอะไรนิดหน่อย แต่โอเค” ลีโอออนเบ้หน้าบอกพลางนวดแขน “ผมว่านะ -”

ปั้ง!

ไม่ว่าลีโอออนตั้งใจจะพูดอะไร เขาก็ถูกขัดจังหวะด้วยแรงระเบิดที่อัดใส่ ท้ายรถ แม้จะอยู่ห่างไปเกือบช่วงถนน แต่พวกที่อยู่ในรถแก๊งก็ยังคงไล่หลังมา ด้วยปืนลูกซอง ถ้าวิถีกระสุนสูงกว่านี้อีกสักสองสามนิ้ว ลูกปืนคงปลิวเข้ามา ทางหน้าต่างแล้ว

“จอห์น เปลี่ยนแผน” เดวิดสั่งขณะที่รถตู้เหวี่ยงไปมา น้ำเสียงมีอำนาจแรงให้ดังกว่าเสียงครางของเครื่องยนต์ “พวกนั่นเล็ง—”

เดวิดยังพูดไม่ทันจบ จอห์นก็หักเลี้ยวไปทางซ้าย รีเบคคาหงายหลัง ล้มเกือบทับแคลร์ ขณะที่รถกำลังมุ่งหน้าไปตามถนนย่านชานเมืองอันเจียบสงบ

“จับดี ๆ ละ” จอห์นบอกโดยไม่หันกลับมา

อากาศเย็นยามค่ำคืนกรูเข้าสู่ในรถ สองข้างทางเห็นบ้านซึ่งปิดไฟมืดผ่านไปเหมือนภาพเบลอ จอห์นเร่งความเร็วขึ้นอีก ส่วนล้ออนกับเดวิดกำลังนั่งดูดคูปรรจุกะสุนใหม่อยู่ข้างประตูรถ แคลร์สบตารีเบคคาซึ่งดูทำไม่สบายใจในสถานการณ์พอ ๆ กับเธอ รีเบคคาคืออดีตเจ้าหน้าที่สตาร์สซึ่งทำงานร่วมกับคริสมาก่อน เคยบุกอัมเบอร์ลาร่วมกับเดวิดและจอห์นซึ่งต่างก็เป็นอดีตสตาร์ส แต่สภาน้อยคนนี่เรียนชีวเคมีและถูกฝึกมาในฐานะหน่วยแพทย์ เธอไม่เก่งเรื่องปืนพาหนะไม้ ขนาดแคลร์ยังยิงเก่งกว่าเธอ แอ้มยังเป็นคนเดียวในรถที่ไม่เคยได้รับการฝึกจริงๆ...

...เว้นว่าจะนับเรื่องที่เธอรอดมาจากแรคคูน

จอห์นสะบัดเลี้ยวไปทางขวา ตีวงกว้างอ้อมรถกระบะซึ่งจอดอยู่ รถแกงตามเข้ามาใกล้ขึ้นทุกที แค่นี้ก็ถึงแรคคูนซิติแคลร์ก็ขุ่นลุก รอยซ้ำและรอยขีดข่วนบนตัวแคลร์ยังไม่จางหาย และล้ออนก็ยังเจ็บไหล-

ปัง!

เสียงปืนลูกของดั่งมาอีกครั้ง แต่คราวนี้พลาดเป้าไปไกล

คราวนี้น่ะนะ...

“เปลี่ยนแผน” เดวิดพูดขึ้นอีก สำเนียงแบบอังกฤษฟังดูมีเหตุมีผล และหนักแน่นท่ามกลางความยุ่งเหยิง ไม่น่าแปลกใจเลยที่เขาเคยเป็นกัปตันทีมสตาร์ส

“ทุกคนเตรียมรับแรงกระแทก จอห์น พอเลี้ยวแล้วจอดเลย ชนแล้วหนี โอเคมั๊ย”

เดวิดชันเข้าขึ้นแล้วหยัดขากับกำแพงรถ “อยากได้ตัวพวกเรานักก็ให้มาเอาไปเลย”

แคลร์กระโดดสะโพกไปข้างหน้าแล้วยันเท้ากับพนักของเบาะหน้า เก็บคองอเข้า รีเบคคาเขยิบไปใกล้กับเดวิด ส่วนลีโอหันข้าง ศีรษะโน้มเข้ามาใกล้กับแคลร์ ทั้งสองสบตากัน ลีโอจนถึงยิ้มบาง ๆ ให้

“เรื่องจีบ ๆ” เขาพูด และถึงแคลร์จะกลัว แต่เธอก็ยิ้มตอบได้ หลังจากผ่านเรื่องเลวร้ายที่แรคคูนซึ่งต้องหลบอสุรกายกระหายเลือดของอัมเบอร์ลารอดจากคนบ้า และการหนีตายจากระเบิดซึ่งหลายโรงงานลับของอัมเบอร์ลลา การเอาตัวรอดจากรถชนกันกลายเป็นเรื่องขี้ปะติ๋วไปเลย

ชาย หลอกตัวเองไปเถอะ สมองเธอกระซิบ แล้วก็หยุดคิดอะไรอย่างอื่นอีก เพราะรถกำลังหักเลี้ยวจนตัวโยนผ่านมุมถนน และจอห์นก็เหยียบเบรคตัวเก็ง ทุกคนกำลังจะถูกอัดท้ายด้วยรถหนักเป็นต้น ๆ

เดวิดสุดหายใจเข้าลึกแล้วผ่อนออก ผ่อนคลายกล้ามเนื้อให้มากที่สุดเมื่อเสียงเบรคดังสนั่นมาจากด้านหลัง -

- โครม รถโยกแรง สั่นสะเทือนไปหมด ช่วงวินาทีนั้นเหมือนทุกอย่างเงิบงันและยึดยาวไปไม่มีที่สิ้นสุด -

- แล้วเสียงต่างๆ ก็ประดังประเดกลับมา กระจกแตก โลหะยุบตัวเหมือนกระป๋องที่ถูกบีบจนบุบบี้ ตัวเดวิดกระเด็นไปข้างหน้าแล้วติดกลับไปข้างหลัง หูได้ยินเสียงรีเบคคาหอบหายใจอึกอัก -

- แล้วมันก็จบลง เดวิดกลิ้งตัวเปลี่ยนเป็นหนึ่งตุกเช่า ชักปืนเบอร์เรตตาขึ้นมารอท่าไล่เดียวกับที่จอห์นกระหิบบันแรง เขาชะโงกหน้าออกไปทางหลังรถ และพบว่ารถเก๋งจอดนิ่งสนิท บุษบืออยู่กลางถนนที่มีมิติผิด กระจ้งหน้ารถและไฟหน้าเหลืองไม่มีชีวิต เงาน้ำตาตตะคุ่มๆ เบื้องหลังกระจกหน้าซึ่งราวเป็นใยแมงมุมหนึ่งสนิทพอบๆ กับรถ

แต่ใช้ว่าเราจะสภาพดีกว่ามากมาย...

รถมินิแวนสีเขียวราคาถูกซึ่งเขาซื้อมาเพื่อการหนีไปที่สนามบินบัดนี้ไม่มีกันชน ไฟท้าย และป้ายทะเบียนรถด้านหลัง อันที่จริงเขาคิดว่าคงไม่มีทางเปิดประตูหลังออกได้แล้ว เพราะประตูยุบตัวย่นเยื้องเหมือนก้อนเหล็กไร้ประโยชน์

แต่ก็ไม่น่าเสียดายหรอก เดวิด แทรปปี เกลียตรมินิแวนและไม่ได้วางแผนจะפקเจ้ารถนี้ไปยุโรปด้วย สิ่งที่สำคัญก็คือทุกคนยังมีชีวิตอย่างน้อยตอนนี้พวกเขาที่รอดพ้นจากเงื้อมมือชั่วร้ายของอัมเบอร์ลามาได้ ขณะที่รถแล่นไป เดวิดหันไปมองคนอื่นๆ มือเอื้อมไปช่วยประคองรีเบคคาโดยสัญชาตญาณ เขาเอ็นดูเด็กสาวเป็นพิเศษนับจากภารกิจที่ห้องทดลองของอัมเบอร์ลลาที่โคฟ จอห์นก็เช่นกัน คนอื่นๆ ในทีมไม่รอดชีวิต—

เขารีบปิดความคิดนั้นทิ้งไป แล้วหันไปบอกจอห์นว่าควรจะย้อนกลับไปจุดหมายเดิม แต่ให้อยู่ห่างจากถนนสายหลักๆ เข้าไว้ การที่ถูกจับได้ระหว่างกำลังหนีถือเป็นกลางไม่ดีก็จริง แต่พอมาลองคิดๆ ดูมันไม่น่าแปลกใจเท่าไร อัมเบอร์ลลามาคอยข่มขู่จับตามองเอกเซอร์ตั้งแต่สองเดือนก่อน ประหมาะกับช่วงที่ทีมกลับจากแคลิเบนโคฟพอดี ดังนั้นไม่ว่าอย่างไร ลักวันพวกเขาก็ต้องเผชิญหน้ากับอัมเบอร์ลลา

“หัวคิดดีนะเดวิด” ลีออนเอ่ย “ผมต้องจำไว้ใช้วันหลังบ้างแล้ว ถ้าโดนสมุนอัมเบอร์ลลาล่ากวด”

เดวิดพยักหน้าอย่างเคอะเขิน เขาชอบลีออนกับแคลร์ แต่ไม่แน่ใจนักว่าตนเองควรรับมืออย่างไรที่มีคนในอาณัติเพิ่มมาอีกสองคน กับจอห์นและรีเบคคานั้นเขายอมรับได้ เพราะทั้งสองคนเคยเป็นสมาชิกสตาตาร์สมาาก่อน แต่ลีออนเป็นตำรวจมือใหม่จากแรคคูน ส่วนแคลร์คือนักศึกษามหาวิทยาลัยซึ่งบังเอิญเป็นน้องสาวของคริส เรดฟีลด์ ตอนที่เขาตัดสินใจตัดขาดกับสตาตาร์ส หลังจากที่ได้รู้ว่าสตาตาร์สมี่เกี่ยวข้องกับอัมเบอร์ลลา เขาไม่ได้คาดไว้ก่อนว่าตัวเองจะยังต้องเป็นผู้นำใคร—

—แต่มันไม่ใช่เรื่องที่จะตัดสินใจเอาเองได้นั้นะ...เขาไม่เคยขอให้คนพวกนี้มาเข้าร่วม หรือเสนอตัวไปเป็นหัวหน้าใคร แต่มันก็ไม่สำคัญ เพราะลงท้ายมันก็กลายเป็นแบบนี้เอง คนเราไม่มีตัวเลือกมากนักในยามสงคราม

เดวิดเหลือบมองคนอื่นๆ ก่อนมองกลับไปยังภาพบ้านเรือนและตึกรามในเงามืดซึ่งเคลื่อนผ่านไปจากทางหน้าต่างด้านหลัง ทุกคนดูซึมๆ เล็กน้อย อาจจะเป็นเพราะเพิ่งผ่านความตื่นเต้นจัดกันมาหมาดๆ รีเบคคากำลังบรรจุกระสุนปืนใหม่ ส่วนแคลร์กับลีออนนั่งเคียงกันอยู่ตรงข้ามเธอ ไม่มีใครพูด

อะไรเลย ปกติแล้วหนุ่มสาวคู่นั้นตัวติดกันหนีบนับตั้งแต่ตอนที่เดวิดกับพวก
รับขึ้นรถมาจากชายเมืองแรคคูนในสภาพมอมแมมบาดเจ็บ และยังตั้งตัวไม่ติด
จากการประจันหน้ากับอัมเบอร์ลลา เดวิดไม่คิดว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็น
แบบซู้สาว อย่างน้อยตอนนี้ก็ยังไม่ถึงขั้นนั้น มันเหมือนกับทั้งคู่ผ่านฝันร้าย
ด้วยกันมาจนเกิดเป็นความผูกพันมากกว่า การผ่านประสบการณ์เลวร้ายตาย
มาด้วยกันช่วยให้สนิทสนมกันได้ดีทีเดียวละ

เท่าที่เดวิดรู้ ในบรรดาคนที่เหลือรอดจากมหันตภัยที่แรคคูน มีเพียง
ลืออนกับแคลร์ที่รู้ว่าอัมเบอร์ลลาทำอะไร เด็กหญิงที่ทั้งสองพามาด้วยนั้น
คงจะรู้อะไรแค่ไหนๆ หน่อยๆ แต่แคลร์ก็พยายามปกป้องเด็กคนนั้นไม่ให้
ต้องรับรู้ความจริงมากกว่าที่ควร เซอร์รี เบอร์กิน ไม่จำเป็นต้องรู้หรือกว่า
พ่อแม่ของเธอเป็นคนสร้างอาวุธชีวภาพที่ร้ายแรงที่สุดของอัมเบอร์ลลา ให้เธอ
จดจำพ่อแม่ตัวเองในฐานะคนดีจะดีกว่า...

“เดวิด เป็นอะไรไป”

เขาหยุดความคิดเลื่อนเปื้อนแล้วพยักหน้าให้แคลร์ “โทษที ผม
ไม่เป็นไรหรอก คือผมกำลังคิดถึงเซอร์รีนะ เธอสบายดีหรือเปล่า”

แคลร์ยิ้ม เป็นรอยยิ้มสดใสจนเดวิดแปลบใจ “สบายดีค่ะ เริ่มปรับตัว
ได้แล้วละ โชคดีที่เคทไม่เหมือนมิลลิสเบอร์กินเลย เซอร์รีก็ชอบนำสาวของ
เธอคนนี้ด้วย”

เดวิดผงกศีรษะ หน้าของเซอร์รีดูเป็นคนอหังการดีจริงๆ นั่นละ แต่ที่
เหนือไปกว่านั้นคือหล่อนน่าจะปกป้องหลานได้หากอัมเบอร์ลลาคิดจะส่งคนไป
ตามล่า เคท บอยด์ เป็นทนายคดีอาญาซึ่งเก่งกล้าสามารถระดับแนวหน้า
ของรัฐแคลิฟอร์เนีย อัมเบอร์ลลาคงไม่กล้าแตะต้องลูกสาวคนเดียวของ
พวกเบอร์กิน

แย่น้อยที่พวกเราไม่โชคดีแบบนั้น ไม่งั้นชีวิตคงง่ายขึ้นเยอะ...

รีเบกกาจัดระเบียบคลังแสงขนาดมหึมาของกลุ่มเสร็จแล้ว จึงเลื่อน
ตัวมานั่งใกล้ๆ กับเขาพาลงปิดปอยผมที่ตกมากระหน่ำผาก ดวงตาของเธอ
เหมือนคนที่ผ่านโลกมามาก ไม่สมกับดวงหน้าที่ยังอ่อนเยาว์เลย เธอเพิ่งอายุ
สิบเก้าได้หกๆ แต่กลับต้องเผชิญวิกฤตอัมเบอร์ลลามารถึงสองครั้ง พูดกัน

ตามหลักการแล้ว ต้องถือว่าเธอมีประสบการณ์มากกว่าคนอื่น ๆ เสียอีก

รีเบคกายังเงิบบอยู่ครู่หนึ่ง เพียงแต่เหม่อมองไปยังถนนนอกหน้าต่างรถ และเมื่อเอ่ยปาก เธอก็พูดด้วยเสียงแผ่วเบาและพินิจเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ

“คุณคิดว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่มั๊ย”

เขาไม่เสียเวลาหลอกให้เธอมีความหวังลม ๆ แล้ง ๆ เพราะถึงแม้เธอจะยังเด็กมาก แต่กลับมองคำโกหกได้ทะลุปรุโปร่ง

“ไม่รู้สิ” เขาตอบเสียงเบาเพื่อไม่ให้คนอื่นได้ยิน แคลร์อยากพบกับพี่ชายของเธอเหลือเกิน “ผมว่าไม่นะ ไม่งั้นคงได้ข่าวจากพวกเขาแล้ว ถ้าไม่เป็นเพราะพวกเขากลัวจะมีคนตามตัวเจอ ก็คงเป็นเพราะ...”

รีเบคกาทอนหายใจ เธอไม่มีที่ท้าวแปรกลใจกับคำตอบนั้น แต่ก็ไม่ได้พอใจด้วย “ก็คงงั้นละ ต่อให้ติดต่อเราไม่ได้ ที่เทกซัสก็ยังมีพวกนั้นอยู่นี่ใช้มั๊ย”

เดวิดพยักหน้า ที่เทกซัส ออริกอน และมอนแทนยังมีช่องทางให้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่สตาร์ตส์ซึ่งเชื่อใจได้อยู่ แต่ทั้งสามแห่งกลับไม่ได้รับการติดต่อจากพวกของคริสมาเกินหนึ่งเดือนแล้ว ข้อความสุดท้ายที่ได้รับมาจากจิล ซึ่งเดวิดจำได้แม่นยำอย่างยิ่ง ที่จริงแล้วสวมองเขาใฝ่วนเวียนคิดถึงมันอยู่เป็นประจำ

“เราปลอดภัยดีอยู่ที่ออสเตเรีย แแบร์รี่กับคริสตามรอยเจอลำพนักงานใหญ่ของอัมเบอร์ลลา คุณมีหวังนะ เตรียมพร้อมไว้ละ”

เราพร้อมอยู่แล้ว พร้อมไปเป็นกองหนุน พร้อมจะเรียกพรรคพวกที่เขากับจอห์นพอจะติดต่อหามาได้ พร้อมจะบุกสำนักงานใหญ่ที่แท้จริงของอัมเบอร์ลลาซึ่งอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดนี้ พร้อมจะลุยกับปีศาจร้ายให้ถึงต้นตอจิลกับแบร์รี่และคริสเดินทางไปยุโรปเพื่อหาหัวหน้าตัวจริงของอัมเบอร์ลลา โดยเริ่มจากสำนักงานที่ออสเตเรีย แล้วก็หายสาบสูญไปเฉย ๆ เสียอย่างนั้น

“เตรียมตัวนะเด็ก ๆ” จอห์นร้องบอกมาจากเบาะหน้า เดวิดเบือนสายตาจากใบหน้าเครื่องขมิบของรีเบคกาไปยังสิ่งที่รออยู่บนลานจอดเครื่องบิน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนพ้องของเขา เดียวก็จะได้รู้เอง

๒

ริเบคกานั่งประจำที่ บนเครื่องบินลำเล็กแล้วรัดเข็มขัดนิรภัย สายตามองออกไปนอกหน้าต่างพลางนึกเสียดายที่เดวิดไม่ได้เข้าเครื่องบินเจ็ต มา ขอเครื่องบินลำใหญ่ๆ ดูแล้วทนทานปลอดภัย ไม่น่าจะตกได้ ขอแบบนั้น จากตรงนี้ เขอมองไปเห็นใบพัดอันบนปีกเครื่องบินได้เลย ใบพัดนะ อย่างกับ เครื่องบินของเล่น

เจ้าเครื่องบินลำจ้อยนี้ต้องตกแน่ๆ พอตกลงจากฟ้าด้วยความเร็วหลายร้อยไมล์ต่อชั่วโมง ก็จมดิ่งลงใต้มหาสมุทร...

“จะบอกให้นะ ไอ้เครื่องบินแบบนี้แหละ ที่พวกนักร่อนดิ่งนั่งแล้วตกมานักต่อนัก พอเครื่องบินพ่นพื้นปั๊บ ลมก็พัดมันปลิวตกลงมาทันทีเลย”

ริเบคกาเงยหน้ามองใบหน้ายิ้มกริ่มของจอห์น เขากำลังยืนอยู่หลังเบาะตรงข้ามเธอ ลำแขนใหญ่โตวางพาดซ้อนกันอยู่เหนือที่พิงศีรษะ ตัวขนาดใหญ่ ซึ่งหนักสองร้อยสี่สิบปอนด์ สูงหกฟุตหกนิ้ว คงกินพื้นที่ไปสองเบาะ เพราะจอห์นไม่ใช่แค่ตัวใหญ่ธรรมดา แต่ใหญ่แบบนักเล่นกล้ำ

“แคบินขึ้นได้ก็โชคดีแล้วละ ต้องขนหมุดนอนอย่างคุณขึ้นไปด้วยเนี่ย” ริเบคกาทอกเข้าให้ แต่อีกฝ่ายกลับมองมาด้วยแวตาทม่นหมอง ในภารกิจที่แล้วซึ่งเพิ่งผ่านไปไม่ถึงสามเดือน ซี่โครงเขาหักสองสามซี่แห่งทะลุปอด ช่วงนี้ยังออกแรงหนักๆ ไม่ได้ ริเบคการู้ดีว่าที่จริงแล้วผู้ชายตัวใหญ่มากแบบนี้

อย่างเขากังวลเรื่องรูปลักษณ์ผิดคาด และการที่ไม่ได้ออกกำลังกายเลย ก็ทำให้เขาวิตกอยู่

รอยยิ้มของจอห์นฉีกกว้างจนผิวหนังน้ำตาเลิ้มยับย่น “อ้อ ก็อาจใช้พอบินขึ้นจากพื้นได้สักสองสามร้อยฟุตก็คงตกตุ้มลงมา จบเห่เอวังเท่านั้น”

เธอไม่ห้ามบอกเขาเลยว่านี่เป็นการขึ้นครั้งที่สองในชีวิต (ครั้งแรกคือตอนที่เธอตามเดวิดมาเอกเซอร์เพื่อไปทำภารกิจที่แคลิเบโนโคฟ) เพราะเข้าทางจอห์นซึ่งชอบเล่นมุกประเภทนี้พอดี -

เครื่องบินเริ่มลั่นไปทั้งลำ เครื่องยนต์ดังกระหึ่มจนรีเบคก้าต้องกัดฟัน เธอจะไม่ยอมแสดงให้จอห์นเห็นว่าตัวเองกลัวขนาดไหนหรอก หญิงสาวมองออกไปนอกหน้าต่างและพบว่าแคลร์กับลีโอที่กำลังขึ้นบันไดมา ดูท่าจะขนอาวุธขึ้นมาครบหมดแล้ว

“เดวิดอยู่ไหนนะ” รีเบคก้าถาม แต่จอห์นแค้ยกไหล่

“คุยกับนักบินอยู่ ปรากฏว่าเรามีนักบินแค่คนเดียว เป็นเพื่อนของเพื่อนของใครสักคนที่อาร์แคนซัส เดว่าไม่ค่อยมีใครเต็มใจลกลอบขนคนเข้ายุโรปนักหรอก...”

จอห์นชะงักหน้ามามีไกล์ แกล้งทำเป็นกระซิบหน้าขมิ้ม “ได้ยินมาว่าเป็นขี้เมาด้วย จ้างมาได้ถูกๆ เพราะเคยขับเครื่องบินชนภูเขา พานักฟุตบอลไปตายยกทีมเลย”

รีเบคก้าหัวเราะพลางสั่นศีรษะ “ยอมรับก็ได้ ฉันทกลงจะตายอยู่แล้ว โอเคมั้ย”

“โอเค พอใจละ” จอห์นพูดอย่างอารมณ์ดี เขาหันไปพอดีกับที่ลีโอและแคลร์เข้ามาในเคบินที่แสนคับแคบ ทั้งสองเดินไปนั่งที่นั่งกลางลำ ห่างจากที่ของรีเบคก้าไปสองแถว เดวิดเคยบอกว่าที่นั่งแถวปีกจะนั่งที่สวยที่สุด แต่ก็ไม่ใช่ว่าในนี้มีตัวเลือกมากมายนัก เพราะมีแค่อีลิบที่นั่งเท่านั้น

“เคยบินรีเปล่าคะ” แคลร์ชะงักหน้าถามมา ดูท่ากำลังกังวลอยู่นิดๆ เช่นกัน

รีเบคก้ายกไหล่ “เคยครั้งนึงคะ คุณล่ะ”

“สองสามครั้ง แต่ขึ้นเครื่องลำใหญ่ๆ ดีซี ๗๔๗ หรือ ๒๗ จำไม่ได้

แน่ ส่วนเครื่องนี้เป็นอะไรยังไม่รู้เลย”

“ดีเอชซี ๘ เทอร์โบ” ลีออนบอก “คิดว่านะ เดวิดพูดถึงหนหนึ่ง...”

“เครื่องจักรสังหารต่างหาก” เสียงหุ้มของจอห์นลอยละล่องมา “เป็นหินติดปีกนะ”

“จอห์นคะ คนดี...หุบปากไปซะ” แคลร์พูดเสียงหวาน

จอห์นหัวเราะดั่งลั่น แสดงออกชัดเจนว่าดีใจมากที่มีคนให้แก้มิ่งเพิ่มขึ้นอีกคน

เดวิดเอี่ยมหน้ามาตรงประตูทางเข้าเคบินแล้วเดินทะลุผ่านมานั่งในห้องนักบินออกมา จอห์นจึงหุบปากแล้วหันไปมอง พลอยให้ทุกคนมองตามไปด้วย

“ดูเหมือนเราจะพร้อมเดินทางแล้วละ” เดวิดว่า “กัปตันเอวานส์ นักบินของเราบอกว่าทุกระบบพร้อมใช้งาน เด็วส์ก็อดใจก็ออกบินได้แล้ว เขาบอกให้ทุกคนนั่งประจำที่และรัดเข็มขัดจนกว่าจะบอกให้ลุกได้ เอ้อ แล้วก็ห้องน้ำอยู่ติดกับห้องนักบินเลย ตรงท้ายลำมีตู้เย็นเครื่องเล็ก ใส้แซนดี้วิชกับเครื่องดื่มไว้...”

เขาทิ้งเสียง ท่าทางเหมือนมีอะไรอยากจะทำแต่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าคืออะไร ซึ่งเป็นสีหน้าแสดงความไม่มั่นใจแบบที่รีเบคคาเห็นบ่อยมากในช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่คนอื่นก็ล้วนเคยทำสีหน้าแบบนี้มาแล้วสักหนนับจากวันที่เรคคูนระเบิดไม่เหลือชิ้นดี...

...เพราะพวกเราไม่น่ารอดมาได้ แต่ก็รอดมาแล้ว และตอนนี้ก็เลยทำอะไรไม่ถูก แต่ไม่มีใครอยากจะยอมรับ

ตอนที่มิชชาวลงหนังสือพิมพ์ พวกเขามั่นใจมากกว่าคราวนี้แหละ อัมเบอร์ลาต้องปิดบังความชั่วของตัวเองไม่มีผิด คราวคฤหาสน์สเปนเซอร์นั้นเรียกว่าเรื่องเล็ก พอจะกลบเกลื่อนไปได้ โดยเฉพาะเมื่อโดนไฟเผาผลาญทำลายราบ ส่วนโรงงานที่แคลิเบนโคฟก็อยู่บนเกาะส่วนตัวซึ่งลึกลับเกินกว่าใครจะรู้ และอัมเบอร์ลาก็จัดการเก็บกวาดหลักฐานจนเกลี้ยง

แต่ที่เรคคูนซิดีนี่ลี คนตายเป็นพันๆคน แต่อัมเบอร์ลาก็ยังอื้อระเหยรอดตัวไปได้อย่างสวยสดดงามหลังจากแอบปล่อยหลักฐานเท็จและสั่งให้

นักวิทยาศาสตร์ในสังกัดโกทก้าให้ มันไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย เพราะเรื่องนี้จึงทำให้ทุกคนเสียกำลังใจมาก จะมีโอกาสสักเท่าไรกันที่คนกลุ่มเล็กๆ ซึ่งยังต้องหลบๆ ซ่อนๆ อย่างพวกเขาจะเอาชนะองค์กรใหญ่ยักษ์ระดับหมื่นล้าน ซึ่งฆ่าคนตายทั้งเมืองได้โดยไม่ต้องรบผิด

สุดท้ายเดวิดก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่ผงกหัวเร็วๆ แล้วเดินมารวมกลุ่มกับคนอื่นๆ โดยแหวะข้างที่นั่งของรีเบคกาคำครู่หนึ่ง

“ต้องการเพื่อนคุยมั๊ย”

เธอมองออกว่าเขาพยายามช่วย และก็มองออกด้วยว่าเขาเหนื่อยมาก คินก่อนเขาอยู่จนตึกตื่นเพื่อตรวจสอบทุกขั้นตอนของการเดินทางครั้งนี้อีกรอบ

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอบอกยิ้มๆ “มีจอห์นมาคุยให้ไม่เบื่อด้วย”

“แหงละคนสวย” จอห์นตะโกนบอก เดวิดจึงพยักหน้าและบีบไหล่เธอเบาๆ ก่อนเดินไปนั่งที่เบาะข้างหลัง

เขาต้องพักบ้าง ทุกคนต้องพัก คราวนี้ต้องบินนาน แต่ทำไมเราถึงรู้สึกว่าคุณคนจะไม่ได้พักผ่อนอย่างสงบนะ

แค่คิดมากไปเองละนะ

เสียงเครื่องยนต์ดังมากขึ้น ตัวเครื่องกระตุกแล้วจึงเคลื่อนไปข้างหน้า รีเบคก้าขยี้ตาที่เห็นภาพกลางหลังตา ครุ่นคิดว่าถ้าเธอกล้าลงดีก็บอัมเบอร์ลาก็ควรรอดจากการบินครั้งนี้

แต่ต่อให้ไม่รอด จะเปลี่ยนใจก็ไม่ได้แล้ว ทุกคนกำลังจะเดินทางย้อนกลับไม่ได้หรอก

เพิ่งบินมาได้เพียงยี่สิบนาที แคลร์ก็เริ่มสัปหงก เอนตัวพิงลิโอนอยู่หน้าๆ ลิโอนเองก็เหนื่อยมาก แต่รู้ตัวว่าคงนอนไม่หลับง่าย ๆ ข้อแรกเพราะเขาหวีอีกข้อก็คือเขาเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าตัวเองตัดสินใจถูกหรือเปล่า

มาคิดตอนนี้ก็สายไป นายผูกมัดตัวเองไว้แล้วละ สมองเขากระซิบแตกตื่น ลองขอให้พวกนั้นแวะส่งนายที่ลอนดอนหรือที่ไหนสักที่ใหม่ละ แล้วนายก็ไปขลุกตัวอยู่ตามพับสักแห่ง รอจนจบเรื่อง...หรือตาย

ชายหนุ่มสั่งสมองตัวเองให้หุบปาก ทอดถอนใจเบาๆ เขาตั้งใจมันแล้ว

สิ่งที่อัมเบอร์ลลาทำไม่เพียงเป็นอาชญากรรมแต่ยังชั่วร้ายมาก ร้ายเท่าที่บริษัทยักษ์ใหญ่กระหายเงินจะทำได้ พวกนั้นฆ่าคนตายเป็นพัน สร้างอาวุธชีวภาพที่อาจทำให้คนตายได้เป็นล้านๆคน ทำให้แผนการชีวิตของเขาล้มเหลวไม่เป็นท่า แอมยังทำให้เอดา หว่อง ต้องตาย เธอเป็นผู้หญิงที่เขาชื่นชมหลงใหล และยังร่วมมือกับเขาจนฝ่าฟันช่วงเวลาเลวร้ายที่แรคคูนมาได้ ถ้าไม่ใช่เพราะมีเธออยู่ด้วย เขาก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองจะรอดออกมาได้

เขาเชื่อมั่นในสิ่งที่เดวิดและทีมกำลังพยายามจะทำ และเขาก็ไม่ได้กลัวด้วย ไม่ได้กลัวสักนิด...

ลีโอถอนหายใจกรอบ เขาคิดทบทวนเรื่องนี้อยู่นาน ตั้งแต่เขากับแคลร์และเซอร์รีตูปัดตบ์ออกมาจากแรคคูน และเหตุผลเดียวที่เขาคิดออกก็งี่เง่าจนเขาแทบรับไม่ได้ การต่อต้านอัมเบอร์ลลาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ปัญหาคือเขารู้สึกเหมือนตัวเองมีคุณสมบัติไม่พอ

ใช่แล้ว งี่เง่าจะตาย

อาจจะเป็นเหตุผลที่ไม่ได้เรื่อง แต่มันก็ทำให้เขายังลังเล ไม่แน่ใจ และต้องคิดทบทวนยาวๆ

เดวิด แทรปป์ รุ่งเรืองในการทำงานกับสตาร์ส แต่แล้วกลับต้องมองดูองค์กรของตัวเองล้มหลายลงต่อหน้าด้วยการกำกับของอัมเบอร์ลลา เขาเสียเพื่อนสองคนระหว่างปฏิบัติการก็ลอบเข้าโรงงานทดสอบอาวุธชีวภาพ จอห์น แอนดรูส์ ก็เช่นกัน ส่วนริเบคกา แซมเบอร์ส เพิ่งเริ่มต้นทำงานให้สตาร์สก็จริงแต่ได้ยื่นว่าเธอเป็นอัจฉริยะทางวิทยาศาสตร์สักแขนง แอมยังมีความสนใจในงานของอัมเบอร์ลลาอย่างจริงจัง นอกจากนี้ เธอยังเคยผ่านประสบการณ์มากกว่าใคร ทำให้พอเข้าใจได้ว่าทำไมเธอจึงหมกมุ่นกับอัมเบอร์ลลานั้น น้อยากตามหาตัวพี่ชายซึ่งเป็นสมาชิกครอบครัวเพียงคนเดียวที่ยังเหลืออยู่ พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตไปแล้ว และสองพี่น้องก็สนิทสนมกันมาก ลีโอไม่เคยพบคริส จิล และแบร์รี แต่เขาเชื่อว่าสามคนนั้นก็คงมีเหตุผลเหมาะๆ เขารู้ว่าแบร์รี เบอร์ตัน ถูกขู่เรื่องภรรยากับลูกๆ เพราะริเบคกาเคยเอ่ยถึง...

แล้วนายลีโอเนน เคนเนดี คนนี้ล่ะ เขาเงอะงะหลุดเข้ามาร่วมการต่อสู้โดยไม่รู้โอหนือหน่น เป็นตำรวจใหม่เอี่ยมซึ่งเพิ่งจบจากโรงเรียนตำรวจมาทำงาน

วันแรก แล้วเผชิญว่าเป็นสถานีแรกคุณ เอละ มีเรื่องเอดา แต่เขาก็รู้จักเธอได้ไม่ถึงครึ่งวันด้วยซ้ำ แล้วเธอก็ถูกฆ่าตายทันทีที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นสายลับอะไรสักอย่างซึ่งได้รับการจ้างวานมาขโมยตัวอย่างไวรัสของอัมเบอร์ลลา

เอละ ฉันตกงาน แล้วก็อดสานสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ฉันแทบไม่รู้จัก และเชื่อใจไม่ได้ แล่นะว่าต้องมีคนหยุดอัมเบอร์ลลา...แต่ฉันร่วมด้วยจะเหมาะหรือ เขาตัดสินใจมาเป็นตำรวจเพราะอยากช่วยเหลือผู้คน แต่ตลอดมานี้เขาคิดเอาเองว่าการช่วยเหลือก็คือการรักษาความสงบ อะไรประเภทดักจับพวกมาแล้วจับ ทำมคนทะเลาะกันไบนัวร์ จับพวกฉ้อฉล ไม่เคยนึกฝันเลยว่าจะต้องถูกดึงเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการสมคบคิดระดับโลกแบบนี้ ต้องลักลอบบุกรุกสถานที่ เป็นอริกับบริษัทบิกเบ้มี่ที่สร้างอาวุธสงคราม นี่เป็นคดีที่ใหญ่โตเกินกว่าที่เขาพร้อมจะรับ...

...จะใช้หรือ เจ้าหน้าที่เคนเนดี หืม

ตอนนั้นเองที่แคลร์ละเมอพิมพ์อะไรออกมา และหมุนศีรษะซุกแขนเขาก่อนที่จะนั่งสนธิไป ทำให้เขาหันนึกไปถึงอีกสิ่งหนึ่งซึ่งโยเยเขาเข้ากับอดีตเจ้าหน้าที่สตาร์สผู้นี้ แคลร์เป็น...เป็นผู้หญิงที่น่าทึ่ง ในช่วงเวลาหลายวันนับจากที่หลบหนีออกมาจากแรคคูนซิตี ทั้งสองแลกเปลี่ยนข้อมูลและช่วยกันปะติดปะต่อสิ่งที่อีกฝ่ายไม่รู้ เธอบอกเขาเรื่องท็เจอซีไฟโรรอนส์และตัวประหลาดที่เธอเรียกว่ามิสเตอร์เอกซ์ ส่วนเขาก็เล่าเรื่องเอดากับสิ่งอัปลักษณ์ที่เคยเป็นวิลเลียม เบอร์กิน เมื่อนำสิ่งที่รู้มารวมกันก็ได้เรื่องราวที่ต่อเนื่องชัดเจน พร้อมข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับคนอื่นๆ ในทีม

พอลงมามีคิดย้อนกลับไปที่ เขามองออกว่าบทสนทนาของเขากับแคลร์สำคัญมากเพราะเหตุอื่นต่างหาก นั่นเป็นวิธีแบ่งเบาพิชร้ายของประสบการณ์สยองออกจากใจ เหมือนกับการเล่าฝันร้ายให้กันฟัง ถ้าต่างคนต่างเก็บเอาไว้ เขาอาจจะบ้าตายไปแล้วก็ได้

แต่อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกที่เขามีต่อเธอตอนนี้ก็ผิดเพี้ยนไปหมด มีทั้งความใกล้ชิด ความผูกพัน ความนับถือ หรือความยึดติด รวมทั้งความรู้สึกอื่นๆ ที่เขาไม่รู้จะเรียกอย่างไร เขากลับ เพราะไม่เคยรู้สึกอะไรกับใครมากเท่านี้มาก่อน และเพราะไม่รู้ด้วยว่าที่รู้สึกกับเธอแบบนี้เป็นความ

รู้สึกจริงๆ จากใจ หรือเพราะสมองเพี้ยนไปหลังเกิดเหตุสะเทือนขวัญ

อย่าหลอกตัวเองอีกเลย ยอมรับมาตรงๆเถอะว่านายนะยังติดอยู่กับกลุ่มนี้ก็เพราะแคลร์ ก็เลยไม่อยากยอมรับว่าตัวเองไร้กินแค่นั้น

ลือออนพยักหน้ายอมรับในใจเพราะรู้ว่ามันเป็นความจริง มันเป็นเหตุผลที่ทำให้เขายังลังเลไม่วาย เขาคิดมาตลอดว่าแค่“อยากช่วย”นั้นไม่เป็นไร แต่“จำเป็นต้องช่วย”คงไม่ถูกต้องแล้ว เขาไม่อยากคิดว่าตัวเองจะถูกชักจูงเองง่ายๆ เพราะความรู้สึกอยากอยู่ใกล้ชิดกับแคลร์ เรดฟิลด์ ไปเรื่อยๆ

แต่ถ้ามันไม่ได้เป็นเพราะเขาติดหนึบกับแคลร์เพราะเจอเรื่องเลวร้ายมาด้วยกันล่ะ ถ้านายแค่อยากช่วยคนอื่นเฉยๆจริงๆ แต่ยังไม่รู้ตัวล่ะ...

ลือออนเบ้าหน้าใส่ตัวเองที่พยายามวิเคราะห์การกระทำตัวเองได้ห่วยแตกเหลือเกิน ชายหนุ่มตัดสินใจว่าจะเลิกคิดหมกมุ่นมากไปกว่านี้ ไม่ว่าเขาจะเข้าร่วมขบวนการด้วยเหตุอะไร เขาก็เข้าร่วมมาแล้ว เขาเองก็สู้ได้เก่งไม่แพ้คนอื่นๆ ในทีม อัมเบอร์လာเองก็สมควรโดนชะบัง โดนเยอะๆ แต่ตอนนั้นเขาปวดฉี่ จากนั้นต้องหาอะไรกิน แล้วพยายามข่มตาหลับสักหน่อย

ลือออนค่อยๆ ขยับแขนจากใต้ศีรษะอุ่นของแคลร์โดยพยายามไม่ให้เธอตื่น แล้วเบี่ยงตัวออกไปตรงทางเดินพลางสอดสายสายตาไปรอบๆ รีเบคก้ากำลังมองเหม่อออกไปนอกหน้าต่าง จอห์นกำลังพลิกหน้าินตยสารเพราะกายส่วนเดวิดกำลังงีบ ทุกคนเป็นคนดี พอคิดได้อย่างนั้นแล้ว ลือออนก็รู้สึกดีขึ้น

พวกเขาเป็นฝ่ายธรรมะ ให้อภัย ฉันเองก็ฝ่ายธรรมะ สู้เพื่อความจริง ความถูกต้อง และเพื่อลดการแพร่กระจายของซอมบี้ในโลกนี้...

ลือออนออกเดินไปทางห้องน้ำซึ่งอยู่ด้านหลังของเครื่อง ทรงตัวด้วยการแตะพนักเก้าอี้ไปตลอดทาง เสียงกระหึ่มเป็นจังหวะสม่ำเสมอของเครื่องยนต์นั้นชวนให้ฉุนใจ เหมือนกับเสียงของน้ำตก -

- ม่านกันห้องนักบินเล็กเปิดออก ชายผู้หนึ่งก้าวออกมา เขาตัวสูง ผอม สวมเสื้อคลุมตัวยาวซึ่งดูน่าจะแพง ใบหน้าฉาบด้วยรอยยิ้ม และเขาก็ไม่ใช่ นักบิน แต่ก็ไม่ควรมีใครอื่นบนเครื่องบินลำนี้ ลำคอลือออนแห้งผากด้วยความสังหรณ์ร้าย แม้อูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้พกพาอาวุธก็ตาม

“นี่!” ลือออนตะโกนพลางถอยหลังหนึ่งก้าว “เฮ้ ทุกคน เรามีเพื่อน

ร่วมทางแล้วละ!”

ชายผู้นั้นยิ้มกริ่ม ดวงตาพร่าระยิบ “เดาว่าคุณคือลีโอเน เคนเนดี ลินะ” เขาพูดเสียงนุ่ม แล้วลีโอเนก็แน่ใจในตอนนั้นว่า ไม่ว่าชายคนนี้จะ เป็นใคร ต้องเป็นตัวปัญหาระดับเบ้งแน่นอน